

стъпка и с легло за прислугата в коридора. Дадоха им най-хубавата стая, над улицата, с прозорци срещу градинката. Два зелени таблени кревата, омивалник и една желязна печка на средата — бяха цялата мобилировка. На разтворените прозорци мърдаха два пожълтели транспиранта. Тук отново ги посрещна упоителния въздух, който влизаше направо, без примес на улицата, от клоните на високите дървета, протегнати към стените.

Когато останаха сами, младата жена приближи до мъжа, който оглеждаше наоколо с недоволно лице. Тя го обгърна през раменете и отново се засмя, като дете, което се забавлява:

— Виж каква е... смешна стаичката!... А липите, липите усецаш ли ги?..

Той също се усмихна, победен от нейното добро настроение. Е! В същност, какво пък толкова лошо се е случило?.. Вместо към полунощ, ще стигнат утре след обяд. Не е голяма беда!..

Измиха се набързо и слязоха да вечерят някъде. Градецът, напечен през деня, бе оживен от вечерната прохлада. По главната улица, на едно разстояние от стотина метра, се разхождаше напред-на-